

LESCASES LA VODKA

Totes les cases han estat municipalitzades, això és, sovietitzades.

La disposició ha fet efecte, sobretot, en les ciutats que com Moscou s'han sobrepoblat i on ha estat necessari d'encabir la gent allà on s'ha pogut.

Altres ciutats s'han, amb la Revolució, despoblat. Per exemple: Leningrad. En aquest cas, no hi ha hagut problema. Hi ha hagut més cases que famílies.

El règim de lloguers, pel que fa referència a Moscou, no és pas uniforme. Els lloguers són calculats per mensualitats en rubles-or i per toesa.

El Soviét de Moscou, trobant-se, però, davant de la impossibilitat de donar casa a tothom, ha donat, recentment, una disposició interessant.

Aquesta disposició fa pensar en el règim de la vodka, que ha hagut d'implantar aquest Estat.

El triomf de la revolució instaurà, naturalment, a Rússia, el règim sec. La fabricació i la venda d'alcohol fou prohibida draconianament.

En l'ambient del partit comunista, aquesta decisió provocà una gran polèmica entre puritans desenfrenats i puritans moderats.

COMPANY: Si vols ésser digne dels teus ideais, has de considerar com a propis els sofriments i les privacions dels homes que els defensen.

Avui l'Estat rus té el monopoli de la vodka. La fabrica l'Estat i la venen les seves cooperatives.

Els puritans moderats diuen en fer l'apologia de llur obra, que l'home que abans s'embriagava cada dia, ara només s'embriaga cada mes.

JOSEP PLA

(Del llibre "Russia.")

Per la vida de "Justicia Social"

Barcelona, Presó, 23-12-XXV.

Amics de JUSTICIA SOCIAL:

Acabo de llegir la vostra crida de dissabte avantpassat, i dolorosament commogut per les dificultats que troba el vostre portaveu.

Que cada amia, que cada llegidor de JUSTICIA SOCIAL se imposi la obligació de comprar-ne dos números setmanals en lloc d'un.

Ja sé que aquesta idea no és nova, però em sembla que si fos atesa tan sols per un 20 o 25 per cent dels vostres llegidors es podria ajudar bastant al redreçament d'un dels millors periòdics que a Catalunya han vist la llum.

E. GRANIER

La setmana pròxima seguirem donant compte de las quantitats darrerament rebudes.

L'obrer que no treballa per la seva emancipació ajuda a fer esclaus als seus propis fills.

ECOS i COMENTARIS

LA DARRERA VEU CONTRA LA GUERRA

Malgrat els temps que correm, de desengany per les solucions pacífiques dels litigis entre els pobles, encara, de tard en tard, floreixen iniciatives encaminades a portar la pau.

El dia que la guerra no ens faci reaccionar contra la guerra El dia que tota l'humanitat cregués en la fatalitat de la guerra i no tingués prou esperit ni prou força per oposar-s'hi, la degeneració de la raça fóra completa.

La veu de pau aquesta vegada ens ve dels Estats Units, de la terra del presidentt Wilson, el gran idealista, mai prou honorat,

pel que fou i pel que representà.

Aquesta veu d'ara és de M. Levison, que demana als Estats Units que prengui l'iniciativa de fundar un Tribunal de justícia internacional.

L'idea és bona. Però com passa amb moltes idees bones, pot perdre tota la seva virtut en mig de l'engranatge de la seva aplicació.

L'escriptor francès Jean Callot ha fet algunes observacions a la idea i, amb l'objecte de fonamentar-la sobre una base sòlida, diu que fóra convenient que en totes les nacions la guerra s'hauria de declarar fora de la llei.

Suposem—diu— que, en totes les Constitucions de tots els països civilitzats hi fos inserit un article com aquest:

"La guerra, essent un crim contra l'humanitat, l'Estat... declara que la guerra no podrà ésser considerada mai com un medi per arranjar les diferències amb una altra nació.

Aquesta fóra una bona solució. Una solució que no adoptarà mai cap govern burgès.

NADAL GRAS

Ens trobem en plenes festes—diguem com qualsevol gacetillero—pantagruèliques.

La tradició cristiana associa d'una manera molt particular la commemoració del naixement de Jesús, voltat de misèria en una barraca sordida, amb l'instint golafre dels homes que en aquets dies s'expansionen tan com ho permet la seva butxacà i el seu paidor.

Qui parla de la vida cara i dels jorns baixos?

Pels uns tota la riquesa, totes les viandes, tots els vins; fins atipar-se, fins a l'abús, fins a seguir i resseguir tots els voravis de la gula.

CLUBS EXCÈNTRICS

Avui a Anglaterra un "Club" és una cosa molt seriosa i respectable. Abans, però, cap allà a les darreries del segle divuit i a les primeries del dinou, la cosa era diferent.

D'aquesta època són alguns clubs com el "Club del silenci", els membres del qual es reunien havent dinat, o sigui per nosal-

Un deure de Catalunya

JUSTICIA SOCIAL és l'obra d'una minoria selecta, catalaníssima, que s'ha emprès una tasca que cap partit d'esquerra havia reeixit a realitzar a Catalunya: situar al proletariat en una posició adequada al llur ideal, però amb una concreta i fèrvida modalitat territorial.

Això ens interessava a tots; als homes de la dreta i als de l'esquerra. Als de la dreta, pel sentit català del socialisme de JUSTICIA SOCIAL. Als d'esquerra, perquè el socialisme català és intervencionista en política i la col·laboració era no possible sinó necessària.

Altrament la diversitat ideal és necessària en la vida pública. Un poble unànime va a la mort espiritual per atrofia dels òrgans de control.

Per això, per ésser JUSTICIA SOCIAL l'orgue representatiu d'un sector viu, real, digne i austere en la opinió de Catalunya, el problema de la seva vida es fa interessant per a tots els catalans.

Albert de QUINTANA

tres havent sopat, per llegir i fumar, però, sense pronunciar paraula abans de mitja nit.

Un altre era el "Club dels fracassats", únicament pels autors dramàtics, les peces dels quals nauguessin fet soroll.

Una tragèdia xiulada donava dret a un dinar. El nostre Ambrosi Carrion en aquest club, s'hauria guanyat molts dinars.

Hi havia encara el "Club dels Corpulents", que recrutava els seus membres de la següent manera. El candidat era portat davant de les dues portes del club.

Si el candidat a conseqüència s'acar-se a l'interior per la porta petita era desqualificat.

Però si, per contra, fracassava, se li obria la porta gran per on entrava amb tota solemnitat i quedava admès com a soci del club.

Un club d'aquesta mena a Barcelona podria nomenar-se perfectament "Càmara de la Propiedad Urbana".

UN NOU REGIDOR

Acaba d'ésser nomenat regidor del nostre Excelentíssim Ajuntament un membre del Sindicat Lliure.

Com pot veure's, l'Ajuntament de Barcelona cada dia és una cosa més cobdida i concreta.

TREBALLADORS!

Nosaltres som la vanguardia. Cada un de nosaltres ha de ser propagandista actiu organitzador de la nostra classe, i s'ha de posar en relació amb els companys per augmentar la tasca.

Devem capacitar-nos. Estudiar. En el llibre i en la realitat, en la societat i en el món.

Si volem insfruir més en els destins de la humanitat no podem perdre un minut.

Per ajudar la familia del company "Roc Guinart"

J. E. P. (Asunción), 9'60; M. E., 2; M. B., 2; A. B., 2; R. C., 2; P. V., 1; J. M. F., 7'50.

Sitges.—F. M., 1; J. R., 1; J. P., 1; S. P., 1; S. V., 1; J. R., 0'50; S. D., 0'50; P. C., 1.

La quantitat de 70 pessetes que en el darrer número feiem constar haver rebut de Sitges, hem de dir que dita quantitat era a repartir entre el company Roc Guinart i JUSTICIA SOCIAL.

Libreria Italiana

PETITXOL, 8 BARCELONA

ACABA DE SORTIR

- A. Escasans: Artcles indits 3 ptes.
J. Folguera: Poetes 5 ptes.
C. A. Jordana - L. Claveries: L'any del Nibelung 4 ptes.
J. Pla: Rússia 3 ptes.
N. Rubió: Caceres a l'Africa Tropical 12 ptes.
J. Santamaria: Ma vida en doina 4 ptes.
F. A. Trabal: L'any que vé 3 ptes.

Ni lamentant ni fent públics els mals tractes que els patrons infligeixen als treballadors es conseguirà que desapareixin. Sols donant aquest resultat una fortíssima organització de resistència.

La solidaritat dels obrers, si no volem que sigui una paraula sense sentit hem de demostrar-la a l'hora de les contrarietats, molt més que a les hores que ens són favorables.

Per ajudar a "Justicia Social"

Ciutat.—F. D., 2 ptes.; J. M. F., 7'50. Manresa.—M. P., 10 ptes.; F. J., 10 ptes. Vilanova i Geltrú.—Grup Pro JUSTICIA, 7 ptes.

La República dels Soviets

Revista de Catalunya. Desembre 1925

Pel Dr. J. Pi i Sunyer

En aquest interessant article recull el nostre compatriota fets remarcables. Per això que en les petites repúbliques veines a Rússia hi ha una bona situació econòmica dels estats corresponents, a pesar de llur poca extensió i que llur independència és completa.

primer de tot, un desenrotllament actiu de les ciències abstractes i pràctiques i és ella la que assegura al pensament i al treball científic les condicions de veritable llibertat i de fecunda comunió amb les masses... Això pel gran teòric i organitzador de les noves relacions socials—Lenin—i aquesta apreciació del gran paper del pensament científic és la base de la política real de l'Estat soviètic.

Es clar que Lenin fou un intel·lectual: ha deixat escrits més de 600 llibres i articles.

Lunatscharsky, l'intel·lectual del govern, és enemic declarat de la política de repressió violenta. Tan ell com els altres dos del govern són homes seriosos que es consagren a l'Estat.

Acaba l'article amb les següents apreciacions: "El diner que avui comença a córrer s'ha d'anar concentrant en unes mans i enarant-se en les altres tornaria a haver-hi rics i pobres. Quina podria ésser aleshores la conducta d'un govern comunista? Al meu entendre la solució més còmoda seria l'evolució per part del partit cap a un govern francament socialista, però al mateix temps d'opinió. Llibertat, democràcia i socialisme d'Estat. Però tots tres conceptes volen per a ésser interpretats una cultura mitjana, si no superior... I a Rússia això és avui encara impossible. El poble vol ésser marcat."

S'ha acabat el menyspreu pels intel·lectuals. El govern central dels soviets en el missatge que dirigí a l'Acadèmia de Ciències en les festes del jubileu deia: "Es precisament la societat socialista la que més que cap altra organització social, necessita,

Què feia Déu abans de la creació? Dormia? Vetllava? Si no dormia de tota l'eternitat, estava mort; si vetllava, li mancava quelcom a la seva felicitat; si tenia necessitat de quelcom, no era Déu; si res no li mancava, per a què crear el món?

Qualitats que deuen tindre els socialistes

- Esser intransigents en tot allò que s'oposi als principis i a la tàctica del partit. Esser incansables en la propaganda de llurs idees. Esser enèrgics en la defensa de les mateixes. Esser estudiosos. Esser forts davant de tota mena de contratemps i adversitats. Esser esclaus de les obligacions que contreguin. Esser conseqüents amb el que prediquin. Esser actius i diligents en tot el que se'ls confi o es proposi realitzar. Esser amables amb els companys als qui procurin convèncer. Esser inflexibles amb els que tractin d'enganyar a la classe obrera. Esser altius davant les persecucions de la burgesia. Esser perseverants en la tasca emancipadora.

PABLO IGLESIAS

Legiu i propagueu

Justicia Social

LETRES AL DIRECTOR

Capacitem-nos, companys

M'havia fet el propòsit, obligat pels meus afers, que no em deixen pas gaire lleure, i pot ésser un xic desenganyat també, de no parlar més, almenys per ara, del nostre ram de barbers, el qual degut a la nostra inconsciència va devallant cada dia més i més cap a la més completa desorganització. D'això a la coneguda frase de "Campi qui pugui!" sols hi ha un pas. Pro l'home proposa i els fets disposen. Acabo de llegir el darrer article del company Quer a JUSTICIA SOCIAL. Confesso que m'ha sorprès agradablement. La idea que el company Quer ha llençat sobre l'Ateneu d'Estudis Socials" la trobo encertadíssima. Es més, crec jo que és l'únic camí possible avui per avui per a arribar a educar socialment parlant, un nombre reduïtíssim de companys—no crec pas que fossin gaires, amb tots els quals amb un xic d'esforç per part seva, al dit Ateneu podrien capacitar-s'hi per al dia de demà intentar amb un màxim d'èxit la regeneració del nostre ofici.

Sols això crec que és el que podem fer en els temps actuals. Si ara intentessim altra cosa sols afegiríem un altre mal als molts que desgraciadament pateix el nostre ram de barbers.

Demés crec que ja seria l'hora de fer veure als nostres companys que perden el temps perdant-se en cabarets, que fora convenièntíssim que dediquessin alguna de les moltes hores de lleure, a l'estudi dels problemes que tan d'apropr els interessava.

Jo voldria que el meu company no veiés en els meus raonaments altra cosa que un desig molt comprensible de fugir d'una vegada dels antics procediments emprats fins ara i que ens han portat al desastre social del qual actualment tots en patim. Cal edificar damunt de sòlids fonaments. Malgrat tot cal reconèixer la noblesa que traspuja l'article del company Quer i el noble Ideal que l'inspira. Confesso que no tinc la ploma prou brillant per a convèncer els companys ni tampoc és això el que jo pretinc, puix com a home que soc estic subjecte el mateix que els demés, als errors a que tots podem incorrer. Amb tot, company Quer sols em resta dir-vos que estic a tot-

COMPANY: Si no vols que la reacció digui que l'esperit de la nostra classe ha mort, dona fe de vida. Ara és l'hora de pensaren els vençuts.

Redreça el teu esperit i el de tots els que treballen i sofreixen. Pensa en la lluita de demà.

hora i incondicionalment a les vostres ordres. No crec que la meua modesta cooperació pugui servir-vos de gran cosa, però si que també us tinc de dir que per entusiasme i bona voluntat no crec pas que hi hagi qui em guanyi.

Company Quer; teniu la paraula.

JAK Desembre 1925

Els tirans que condemnen, moren; els verdugos que executen, passen; les flames de les fogueres se extingeixen i els calius es refreden i es dissipen; mentre la idea queda en la consciència humana, on no pot oprimir-la cap ceptre; trascendeix de generació en generació i de segle en segle amb major eficàcia a mesura que va més circumdada per l'auriola sublim del martiri.

CASTELAR

FRAGMENT

El valor de les opinions s'ha de computar pel pes, no pel nombre de les ànimes. Els ignorants, no deixen d'ésser ignorants per ésser molts.

Quin encert, doncs, es deu esperar de llurs resolucions? Es de creure, al contrari, que la multitud afegirà destorbos a la veritat creixent els sufragis a l'error.

Si fou superstició extravagant dels molosos, pobles antics d'Epiroo, construir el tronc d'un roure per orguen d'Apol, no ho seria menys concedir aquesta prerrogativa a tota la selva de Doodonea. I si de pedra, sense que l'artífex la puliment, no pot resultar l'imatge de Minerva, la mateixa impossibilitat existirà adhuc ajuntant totes les roques de la muntanya. Sempre abastarà més un discret sol que una gran turba de necis; com veurà millor el Sol

una àguila sola que un exercit de rat-penats.

Yo estic tan lluny de pensar que el major nombre deu captar l'assens, que, per contra, penso toot el contrari, perquè la Naturalesa de les coses porta que en el món ocupi majoror lloc l'error que la veritat.

El que consideri que per a la veritat no hi ha més que un camí i molts camins per a l'error, no s'estranyarà que caminant els homes amb tan escassa llum, es perdin els més.

Sools d'una manera es pot encertar: equivocar de molta.

BENITO FEIJOO

Als subscriptors forans:

Advertim a tots els nostres subscriptors que si en vèncer llur subscripció no la renoven oportunament framentent el seu import al Dr. C. Rofes. - Clana els serà cobrada tota una anyada per mitjà de gir, carregant-los, demés, les despeses.

La naturalesa no ha posat cap límit a les nostres esperances...

RECLUS

CORRESPONDENCIA ADMINISTRATIVA

Canet de Mar.—Antoni Armali.—L'import de la vostra subscripció remeseulo amb segells de correu o per gir postal, junt amb el de l'Ateneu. Podeu pagar així, per trimestres, per semestres o per anys, a vostre albir. Senyor Mora.—Envieu per gir postal per evitar gastos, doncs ens costà l'85 de més el gir anterior. Vilarrodona.—Salvador Ferrer.—Rebut vostra carta, el gir encara no, avui dimecras.

Fulletons de JUSTICIA SOCIAL

H. G. WELLS

Esquema de l'Història Universal

Fragments i resum

Per C. Rofes

(Continuació)

Els deus i les estrelles, els sacerdots i els reis

Per tot arreu on girem els ulls en els antics imperis veiem aixecar-se per damunt de les cases dels homes els temples dels deus. En alguna ciutat el palau real és també opulent però mai domina per sa massa al temple. En cada temple hi havia un

tavernacle amb una figura, generalment mig home mig animal. Davant una taula o un altar en la que s'oferien els sacrificis. Els sacerdots, recrutats entre els elements de la població, curaven del culte i sacrificis. Les festes anunciaven el començament de les temporades. Eren com una mena de calendari d'aquell temps.

Per altra part els temples eren els centres d'estudi: en ells nàix l'escriptura i en ells registaven els aconteixements. Eren temples de la ciència. Els sacerdots eren els qui coneixien millor els remeis i la psicologia del poble i la gent anava a cercar al temple la guarició de les malalties, el consol per les penes i el consell en els dies de tragèdia humana.

La cura del cos junta amb l'idea de tenir contentes les potències desconegudes i ocultes, l'impuls de mil basardes, desitjos i idees incompletes feu que aquelles multituds bastissin els temples. Els deus els imaginaven com ells eren: els deus egip-

cis i babilònics eren casats i amb fills; en canvi els dels semites nòmades—gent que per llur misèria tenien poca tendència al matrimoni—eren solters. Per tots aquests deus els construïen cases per a que hi habitessin i els hi portaven ofrenes.

Els primers temples eren orientats cap al sol naixent, de manera que en el dia de la festa, els raigs del gran astré poguessin penetrar fins al tavernacle a la sortida matinal. Els temples eren fons i sense finestres. Quan tota la multitud estava postrada davant de l'altar a punta de l'alba, el raig del sol ixent queia sobre l'imatge del tavernacle que així resplandia imponent.

L'actiu dels petits agricultors que portaven llurs anyells al temple era de fe i humilitat. El temple en canvi amb ses registres i secrets on el poble anava a cada moment a buscar consells esdevingué el cervell de les comunitats que es trobaven en edat de creixença.

L'interpretació de la religió i de la divinitat era, doncs, també

diferent en el poble i en els sacerdots.

Els sacerdots es fixaren ja en aquells temps en els moviments dels astres i els agruparen per l'estudi. 3.000 anys a. de J. C. els sacerdots egipcis havien ja escrit el mapa de moltes constel·lacions i dividit el zodíac en dotze signes.

Els primers governants en la Història fóren eclesiàstics. No varen ésser ni reis ni capitans els que subjectaren l'home i li imposaren una vida regular. El que obrà primerament sobre la vida dels homes fou la idea dels deus, la basarda de la misèria i de les epidèmies i les esperances misterioses. Els sacerdots encara que cridin el poble a la guerra no és apte per dirigir-lo en el combat, i a més ha jurat certs vots i està decidit a consagrar-se al seu déu i al temple. D'aquí el sectarisme del clericat que no vol que el seus feligresos adorin altresdeus; volen convertir, subjugar. De aquí els eterns conflic-

tes entre els sacerdots, registrats en les runes de tot el món. Aquesta jalousia i l'impotència pel comandament dels exercites foren la causa de l'aparició dels primers reis seglars, qui asseguraren la pau en un país ple de discòrdies i feren front a les invasions.

Les cortès es procuraren amb el temps savis erudits i arxius propis per no ésser inferiors als temples. Els reis i els seus ministres més en contacte amb la vida real podien oferir al poble certa política que els sacerdots, de vida més retirada, no coneixien. Els conflictes entre els reis i sacerdots apareixen sovint en la Història. Si Cirus, rei de Pèrsia, s'apoderà de Babilònia, es degué a l'ajuda dels sacerdots de Bel indignats perquè Nabonida, pare de Baltasar, havia reunit a la capital els diferents deus del país per obtenir la pau i unificació. Al cap de pòc temps no quedaven més que runes del temple. Aquesta fou la conseqüència de la conducta del clericat.

LLEGIU EN MODERAT PAIS MA VIDA EN DOINA (Memòries del Doctor Verdú) EDICIONS DIANA BARCELONA

